Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 763/24
27.8.2024. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, са судским саветником Горданом Ивковић, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др,** због кривичног дела тешка крађа у покушају и саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са члановима 30 и 33 Кривичног законика и др, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву, браниоца окривљеног АА, адвоката Зорице Томашевић, браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгане Терзић и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Сање Латинчић Грујичић, изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву К бр. 303/22 од 21.02.2024. године, након седнице већа одржане у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, **дана 27. августа 2024. године**, једногласно је донео

П Р Е С У Д У

I

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву, а пресуда Основног суда у Ваљеву К бр. 303/22 од 21.02.2024. године, у ставу II изреке, **ПОТВРЂУЈЕ.**

II

Усвајањем жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Зорице Томашевић, браниоца окривљеног ББ, адвоката Драгане Терзић и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Сање Латинчић Грујичић, **УКИДА СЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву К бр. 303/22 од 21.02.2024. године, у ставу I изреке и у том делу враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Ваљеву К бр. 303/22 од 21.02.2024. године, ставом I

изреке, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим због извршења кривичног дела крађа у саизвршилаштву у покушају из члана 203 став 1 у вези са члановима 30 и 33 Кривичног законика, те је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од једне године и седам месеци, окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци, коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, с тим што је одређено да за време издржавања казне окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова буде самовољно напустио просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, док је окривљеном ВВ изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, која се неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Окривљени АА, ББ и ВВ су обавезани да у корист буџетских средстава суда плате паушал у износу од по 10.000,00 динара, као и трошкове кривичног поступка и то окривљени АА у износу од 150.750,00 динара, окривљени ББ у износу од 139.500,00 динара, а окривљени ВВ у износу од 150.750,00 динара, као и да у корист буџетских средстава Основног јавног тужилаштва у Ваљеву плате трошкове поступка и то у износу од по 78.750,00 динара, све у року од пет месеци од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Ставом II изреке, окривљени АА, ББ и ВВ су, на основу члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, а оштећено предузеће ... је упућено да у парничном поступку остварује имовинскоправни захтев за накнаду штете.

Против наведене пресуде, жалбе су благовремено изјавили:

-јавни тужилац Основног јавног тужилаштва у Ваљеву, против одлуке из става II изреке, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да другостепени суд уважи жалбу и пресуду Основног суда у Ваљеву К бр. 303/22 од 21.02.2024. године у ставу II укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Зорица Томашевић, против одлуке садржане у ставу I изреке, због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно одлучивање или да донесе пресуду којом окривљеног АА ослобађа од оптужбе за саизвршилаштво у извршењу кривичног дела из члана 203 став 1 Кривичног законика јер није доказано да је извршио кривично дело или да ублажи казну, уколико закључи да првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка и да чињенично стање није погрешно утврђено, али да казна није правилно одмерена,

-бранилац окривљеног ББ, адвокат Драгана Терзић, у осуђујућем делу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да другостепени суд побијану одлуку у осуђујућем делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновни претрес и одлучивање, а у ослобађајућем делу потврди и

-бранилац окривљеног ВВ, адвокат Сања Латинчић Грујичић, против одлуке садржане у ставу I изреке, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о трошковима поступка, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и првостепену пресуду преиначи тако што ће према окривљеном ВВ изрећи ослобађајућу пресуду или да ожалбену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, поднеском Ктж бр. 821/24 од 10.07.2024. године, предложио да се усвоји жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву и првостепена пресуда у ослобађајућем делу укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, а да се жалбе бранилаца окривљених и то окривљеног АА, адвоката Зорице Томашевић, окривљеног ББ, адвоката Драгане Терзић и окривљеног ВВ, адвоката Сање Латинчић Грујичић, одбију као неосноване.

Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 447 став 1 ЗКП, одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у изјављеним жалбама, у складу са одредбама члана 451 став 1 ЗКП, па је, након оцене жалбених навода и предлога, а имајући у виду и писани предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду из цитираног поднеска, нашао:

-жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеву је неоснована, а жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, основане.

I

Жалбом јавног тужиоца првостепена пресуда се побија у ослобађајућем делу, у ставу II изреке, наводима да првостепени суд није навео разлоге о свим одлучним чињеницама, а да су они који постоје нејасни и у знатној мери противречни, те да није ценио, а самим тим није ни прихватио исказ окривљеног ВВ који је дао у Полицијској управи у Ваљеву дана 27.09.2020. године, када је у потпуности признао извршење кривичног дела које му се ставља на терет, детаљно описао своју улогу и улогу саокривљених лица приликом вршења крађе у ..., као и одласку на отпад ... Према наводима жалбе, окривљени ВВ је на свој захтев одведен на преглед у УЦ Ваљево од стране полицијских службеника, којом приликом нису констатоване никакве повреде, нити је пак добио било какву медицинску документацију. Како би заиста у потпуности утврдио да ли окривљени ВВ говори истину, тужилац је мишљења да је суд требало да саслуша његовог браниоца, адвоката Сању Латинчић, на све ове околности, а посебно да ли му је приликом давања исказа у полицији претила полиција или му је дозволила слободу одбране, као и да ли јој се он пожалио на то, односно да ли је она видела неке повреде на свом брањенику, па тек онда да суд на основу њеног исказа донесе ваљану одлуку. Према ставу тужиоца, признање окривљеног ВВ пред ПУ Ваљево је било реално и нема доказа који указују на то да је исто изнуђено, па је првостепени суд требао ценити као доказ потпуно признање овог окривљеног, на начин како је детаљно описао, да су сва тројица окривљених ушли у круг поменуте фирме и уз помоћ подесног алата и физичке снаге избили металну таблицу на вратима која су била закључана, направили отвор кроз који су ушли у унутрашњост и одузели предмете на

начин ближе описан у диспозитиву оптужног акта. У жалби јавни тужилац указује на исказ сведока ГГ, запосленог на отпаду ..., који је првостепени суд прихватио, наводећи делове његовог исказа и указујући да се исти поклапа са делом одбране окривљеног АА који је изнео битну чињеницу, а то је да је на отпаду предавао бакар, тако што је претходно исти палио, јер је реч о жицама које су обавијене одређеним материјалом, али и другим предметима који у себи садрже бакар, што је јасно описано у оптужном акту, док се првостепени суд осврће на то да се сведок ГГ изјаснио да нико од тројице окривљених на отпад није доносио одузете предмете из поменуте фирме. У вези са тим погрешна је оцена суда да нема доказа, с обзиром на то да је на основу прикупљених доказа у току спровођења доказних радњи у диспозитиву оптужног акта описано да су окривљени из одузетих предмета из фирме извлачили жице и спаљивали материјал како би добили бакар који су потом предавали на отпад. Притом, ОЈТ у Ваљеву је приложило као доказ, што суд и не спори – откупни лист број 1/20 од 02.08.2020. године, па када се исти доведе у везу са исказом сведока ГГ датим пред Основним јавним тужилаштвом у Ваљеву, према ставу јавног тужиоца, докази и те како постоје.

Дакле, јавни тужилац у суштини оспорава оцену изведених доказа дату од стране првостепеног суда, а не наводи ниједан доказ који би указао на другачије чињенично стање, те ишао у прилог оптужби.

Супротно жалбеним наводима јавног тужиоца, првостепена пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, којима су, у складу са одредбама члана 428 став 6 и 8 ЗКП, одређено и потпуно изнете чињенице утврђене у поступку, а из којих јасно произлази који докази потврђују или не потврђују чињенице од важности за доношење законите одлуке у овој кривичноправној ствари. Дати разлози су у складу са садржином доказа на којима се заснивају чињенични и правни закључци првостепеног суда, те првостепена пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати њена законитост и правилност, дакле, није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, на које неосновано указује јавни тужилац у својој жалби.

По налажењу другостепеног суда, првостепени суд је свестраном оценом свих изведених доказа, које је ценио у склопу са наводима одбрана окривљених АА, ББ и ВВ, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, тиме што је закључио да није на неспоран, недвосмислен и поуздан начин, те ван сваке разумне сумње утврђено да су окривљени извршили кривично дело за које су оптужени – тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 33 Кривичног законика на штету предузећа,,, са седиштем у ,,,, односно не може се узети за утврђено са несумњивом извесношћу да су предузели наведене инкриминисане радње које су им оптужним актом стављене на терет.

Наиме, сва тројица окривљених су у својим одбранама негирали извршење овог кривичног дела, при чему је окривљени АА навео да он јесте одлазио на отпад ... и да је тамо продавао гвожђе, али у мањој количини, за износ од 2.000,00 – 3.000,00 динара, као и алуминијум и месинг у мањим количинама и да је за то добијао признанице, да на том отпаду никада није продавао бакар, те да познаје сведока ГГ, пошто је његова пасторка удата за ... сина, да је секундарне сировине некада предавао ..., а некада и другим лицима, као и да на отпад у ... никада није одлазио са преосталом двојицом окривљених, већ само са супругом. Окривљени ББ је у својој одбрани, између осталог, навео да он јесте повремено одлазио на отпад ..., али само са својом супругом, а никада

са преосталом двојицом окривљених и да не познаје ГГ, те да зна власника тог отпада који се зове ..., као и да је од тих секундарних сировина са супругом углавном продавао бакар и то паљене жице од телевизора и фрижидера, као и да су продавали гвожђе, лим и белу технику и да је увек добијао признанице приликом продаје тих сировина.

Окривљени ВВ је, у одбрани коју је дао у присуству браниоца на записнику у ПУ Ваљево од 27.09.2020. године, навео да је заједно са преосталом двојицом окривљених у месецима пре давања те одбране, у два наврата, одлазио у један напуштени хангар у ..., који се налази одмах поред гробља, те да су одатле украли металне предмете које су касније одвезли и продали на отпаду у месту .... Додао је да су продају вршили дајући податке и имена окривљених ББ и АА и да су за то добијали признанице. Наведену одбрану је оспорио приликом саслушања пред ОЈТ у Ваљеву и на главном претресу. Међутим, овај окривљени, насупрот наводима жалбе јавног тужиоца, одбраном у полицијској станици, која је претходно цитирана, не потврђује чињеничне наводе оптужног акта.

Првостепени суд је имао у виду наводе сведока ДД и ГГ који је на главном претресу остао при свом исказу, с тим да је навео да у периоду у ком је сведочио пред ОЈТ у Ваљеву окривљени никада заједно нису долазили на тај отпад и да мисли да су сва тројица тамо били укупно 6 – 7 пута, те да је роба коју су продавали углавном била лим, гвожђе и бакар. Након што је на главном претресу првостепени суд извршио увид у форензичко - техничку фотодокументацију ПС Мионица од 30.12.2020. године, сведок ГГ је навео и да ниједан од тројице окривљених није на поменути отпад доносио ствари које су се налазиле у тој фотодокументацији, конкретно ствари са фотографије број 8, која му је предочена, а на којој су иначе били подпирачи – металне плочице који су потицале са статора одузетог из оштећеног предузећа. Извршен је увид и у копију откупног листа предузећа... број 01/20 од 02.08.2020. године и утврђено да се исти односи на откуп 30 килограма отпадног бакра, 51 килограм отпадног месинга и 93 килограма отпадног гвожђа, које је окривљени ББ предао дана 02.08.2020. године. Међутим, и по налажењу другостепеног суда, нема доказа да 30 килограма бакра из овог откупног листа, који гласи на окривљеног ББ, те, дакле, не и на другу двојицу окривљених, потиче из кривичног дела тешка крађа за коју се окривљени оптужним актом јавног тужиоца овде терете.

Имајући у виду претходно изнето односно да су окривљени у потпуности негирали извршење кривичног дела тешка крађа на штету оштећеног предузећа ..., а да овлашћени представник тог предузећа – сведок ДД није имала непосредних сазнања о том догађају, затим, да се сведок ГГ који је у критичном периоду био запослен на отпаду... изјаснио да окривљени у том периоду никада нису сва тројица заједно долазили на овај отпад како би продавали секундарне сировине и уз то се децидирано изјаснио да нико од окривљених у том периоду на овом отпаду није предао ствари које су одузете од оштећеног предузећа ..., као и да тужилаштво није приложило откупне листове са поменутог отпада о предаји сировина од стране окривљених у критичном периоду, осим поменутог откупног листа број 01/20 од 02.08.2020. године, који би доказали да су управо окривљени у критичном периоду из оштећеног предузећа одузели покретне ствари за које се терете оптужним актом, првостепени суд је правилно закључио да није несумњиво утврђено да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика и правилно их, на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, за наведено кривично дело ослободио од оптужбе.

Уједно, правилно првостепени суд није прихватио аргументе којима је окривљени ВВ наводе одбране дате приликом саслушања у ПУ Ваљево, оспоравао у каснијим фазама овог кривичног поступка, истицањем да је на њега вршен притисак од стране службеника ПУ Ваљево и то конкретно сведока ЂЂ да призна извршење кривичног дела, али, и по налажењу другостепеног суда, одбрана окривљеног ВВ у ПУ Ваљево, сама за себе, није могла представљати несумњив доказ да су окривљени извршили то кривично дело.

С обзиром на то да је за осуђујућу пресуду потребно да се извесно докаже да су окривљени извршили кривично дело које им се ставља на терет и да није довољно да постоје околности које њихову одбрану доводе у сумњу, те да у конкретном случају нема таквих доказа на основу којих би суд са извесношћу, како је то прописано чланом 16 став 4 ЗКП, узео за утврђено да су окривљени АА, ББ и ВВ извршили кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са чланом 33 Кривичног законика, које им је оптужним актом стављено на терет, а да жалбом јавног тужиоца није указано на чињенице и околности које би, евентуално, могле да доведу до другачије одлуке, иста је оцењена неоснованом.

Приликом доношења одлуке, другостепени суд је имао у виду жалбене наводе којима се указује да је првостепени суд требало да испита у својству сведока браниоца који је присуствовао давању исказа окривљеног ВВ у полицијској станици, али и да тужилац извођење овог доказа, као ни одбрана нису предложили, а посебно и да је наведени бранилац и даље актуелни бранилац окривљеног ВВ.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 457 ЗКП, донео одлуку као у ставу I изреке ове пресуде.

II

Основано се жалбама бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, првостепена пресуда у осуђујућем делу побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП наводима да су разлози првостепеног суда о чињеницама које су предмет доказивања – начину односно месту уласка окривљених у кућу која је била предмет извршења кривичног дела, нејасни и у знатној мери противречни.

Наиме, како основано у жалби указује бранилац окривљеног АА, нејасно је на основу којих доказа је првостепени суд закључио да је окривљени АА ушао у кућу кроз подрум, а изашао кроз балконска врата, која су иначе била отворена и кроз њих се могло ући споља. Такође, према наводима жалбе браниоца окривљеног ББ, првостепени суд из исказа сведока ЕЕ несумњиво закључује да су окривљени ушли кроз већ разбијен прозор у унутрашњост куће, али овакав закључак је контрадикторан исказу самог сведока ЕЕ, с обзиром на то да исти ниједном речју не указује да су окривљени ушли кроз наведени простор, већ да мисли да су окривљени управо ушли у кућу преко балконских врата, која су била само притворена и која су могла да се затворе изнутра. Окривљени ББ је у својој одбрани навео да су ушли кроз балконска врата, која су се отворила чим је окривљени ВВ померио канту, а у погледу ове чињенице исто је тврдио и окривљени ВВ, са разликом што је навео да је окривљени ББ померио канту. Дакле, нејасно је на основу чега првостепени суд закључује да су окривљени дошли до прозора од сутерена са доње бочне стране куће и кроз већ

постојећи отвор на том прозору, који је постојао јер је претходно на њему било разбијено стакло, и завлачењем руке отворили прозор, па сва тројица ушли у унутрашњост куће и кроз сутерен отишли на спратни део, на шта указује и бранилац окривљеног ВВ, адвокат Сања Латинчић Грујичић, истицањем да не постоји ниједан доказ којим би се утврдило да су окривљени у кућу ушли кроз разбијен прозор у сутерену, како је то наведено у пресуди, те остаје нејасно на основу чега је првостепени суд утврдио такво чињенично стање.

Наиме, у чињеничном опису из изреке се, између осталог, наводи да су окривљени заједно са умишљајем започели крађу у кући у власништву ЖЖ, тако што су дошли до поменуте куће и по изласку из возила ушли у двориште куће која је ограђена, а потом *дошли до прозора од сутерена са доње бочне стране куће и кроз већ постојећи отвор на том прозору, који је постојао услед тога што је претходно на њему било разбијено стакло, завлачењем руке отворили прозор, а потом сва тројица ушли у унутрашњост куће и кроз сутерен отишли на спратни део,* на начин даље ближе наведен у самој изреци.

Међутим, из исказа ВВ, који је дао у својству осумњиченог пред ПУ Ваљево у присуству браниоца по службеној дужности, између осталог, произлази да су возило окривљеног АА паркирали непосредно у близини те куће, након чега су пешке отишли до задњег дела тог дворишта, да је у питању била спратна кућа и да се на задњем делу дворишта налазила дрвена капија која је била отворена кроз коју су ушли у двориште. Додао је да су приликом доласка до куће видели да су на њој једна једнокрилна дрвена балконска врата у приземљу била притворена и да се на поду налазила пластична канта која је спречавала да се та врата отворе, те да је окривљени ББ померио ту канту и да су се та врата отворила, па да су сва тројица онда ушли у унутрашњост куће. У одбрани пред ОЈТ у Ваљеву променио је своју одбрану, али је, између осталог, навео да је на самој кући све било отворено, да су прозори били разбијени, да су врата била отворена, а међу њима и балконска врата и да се видело да је реч о напуштеној кући у којој нико није живео већ дуже време. Такође је навео и да је он ушао у приземни део куће, али не на улазна врата, већ кроз отворена балконска врата и да је у унутрашњости видео да кућа није довршена. Након тога, у одбрани коју је дао на главном претресу, навео је да су се критичном приликом задња балконска врата на овој кући буквално отворила након што их је он само пипнуо и да се тада подигла прашина, те да је, након што су се та балконска врата отворила, он само једном ногом закорачио унутра да види шта има, да је од тога остао траг његове обуће, док из одбране окривљеног ББ, којом је негирао извршење кривичног дела, произлази да су по доласку до саме куће уочили да су у њеном приземљу били разбијени прозори и да су иза куће била једна балконска врата са дрвеним капцима, да се уз један од капака налазила једна канта, коју је окривљени ВВ померио, након чега се ролетна сама отворила јер није била затворена тј. није била закључана, нити обезбеђена и да су иза капака била стаклена врата која су била отворена.

Првостепени суд прихвата одбрану коју је окривљени ВВ изнео на записнику пред ПУ Ваљево, у присуству браниоца, док не прихвата његову измењену одбрану у даљем току поступка, као и одбране окривљених АА и ББ, налазећи да су њихови искази демантовани исказом сведока ЕЕ, на основу ког је утврдио чињенично стање. Међутим, из исказа сведока ЕЕ произлази, између осталог, да се пре овог догађаја десило да су балконска врата на тој кући била обијена, да то обијање није пријављено полицији, да су та врата могла да се затворе само изнутра, а да ни он ни чланови

његове породице нису имали кључ од те куће, због чега нису ни улазили у кућу да изнутра затворе та врата, већ да су само након тог претходног обијања наслонили капке од тих балконских врата и прислонили жардињеру. Додао је да због тога мисли да ни приликом овог догађаја та кућа није била обијена, као и да мисли да су три мушкарца у кућу и ушла преко тих балконских врата, да је на лицу места остао све док форензичари нису завршили свој посао, јер је хтео да се увери да ће све проћи у реду и да је по одласку људи из форензике споља затворио поменута балконска врата на кући оштећеног и поново наслонио жардињеру на њих. Навео је и да та кућа има приземље и два спрата, а да се балконска врата не налазе на истој страни на којој су главни улаз и улазна врата у кућу, те да са задње стране куће може да се приђе балконским вратима, као и да на тој кући постоји простор на сутерену, на коме је дупло стакло и да је сигуран да је пре догађаја о коме је сводочио, на том прозору био разбијен један слој стакла, а можда и оба слоја. На крају је навео и да поменути прозор на сутерену куће он и његова породица нису додатно обезбедили пре овог догађаја на начин на који су обезбедили балконска врата, с тим да је посебно напоменуо да не може са сигурношћу да се изјасни да ли су пре овог догађаја била разбијена оба слоја стакла или само један, али да је у сваком случају тај сутеренски прозор пре овог догађаја био затворен.

Дакле, према датим разлозима, првостепени суд исказ сведока ЕЕ у целини прихвата и управо на основу његовог исказа, како сам наводи, утврђује да је стакло на прозору сутерена куће оштећеног ЖЖ било разбијено и пре критичног догађаја, те да окривљени критичном приликом нису у кућу ушли тако што су најпре на том прозору разбили стакло, већ да су за улазак у унутрашњост куће искористили околност да је услед већ разбијеног стакла на том прозору постојао отвор, која околност је истовремено била од утицаја на правну оцену тј. квалификацију поступања окривљених.

Имајући у виду да су се окривљени у својим одбранама искључиво изјашњавали о балконским вратима, као и наводе сведока ЕЕ о томе да “мисли да су лица у кућу ушла преко балконских врата”, очигледно је да чињеница од значаја за правилно и потпуно разјашњење ове кривичноправне ствари није потпуно и јасно утврђена, те је првостепена пресуда, усвајањем жалби бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, морала бити укинута у ставу I изреке и предмет у том делу враћен на поновно суђење.

Уједно, основано се жалбом браниоца окривљеног АА указује да је нејасно на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да је *окривљени АА отворио балконска врата са унутрашње стране и из куће изнео дрвене мердевине.*

С обзиром на разлоге због којих је првостепена пресуда укинута, жалбени наводи бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, који се односе на одлуку о казни и трошковима поступка, нису посебно разматрани.

У поновном поступку, првостепени суд ће поступити по примедбама наведеним у претходном делу образложења, након чега ће моћи да донесе на закону засновану и правилну одлуку, коју ће овај суд у свему моћи да прихвати.

У складу са наведеним разлозима, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 458 став 1 ЗКП, донео одлуку као у ставу II изреке.

Записничар-судски саветник **Председник већа-судија**

Кж1 763/24

Гордана Ивковић, с.р. **Душанка Ђорђевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић